אינן בכי יותן מעמא מאי לאו משום דלא

אמרינן כיון דאיגלאי מילתא דהשתא ניחא

ליה מעיקרא נמי ניחא ליה שאני התם

דכתיב בי יתן עד שיתן אי הכי רישא

נמי התם יוכדרב פפא דרב פפא רמי כתיב

כי יתן וקריגן כי יותן הא כיצד בעיגן כי

יותן דומיא דבי יתן "מה יתן לדעת אף כי

יותן נמי לדעת ת"ש ידא"ר יוחנן משום

ירבי ישמעאל בן יהוצדק ימנין לאבידה

ששמפה נהר שהיא מותרת דכתיב יוכן

תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן

תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממגן

ומצאתה מי שאבודה הימנו ומצויה אצל

כל אדם יצאתה זו שאבודה ממנו ואינה

מצויה אצל כל אדם ואיסורא דומיא דהיתירא

מה היתירא בין דאית בה סימן ובין דלית

בה סימן שרא אף איסורא בין דאית בה

סימן ובין דלית בה סימן אסורה תיובתא

דרבא תיובתא יוהלכתא כוותיה דאביי

ביע"ל קג"ם א"ל רב אחא בריה דרבא לרב∘

אשי וכי מאחר דאיתותב רבא הני תמרי

דזיקא היכי אכלינן להו אמר ליה יכיון

ואו דאיכא שקצים ורמשים דקא אכלי להו

מעיקרא יאושי מיאש מנייהו ייתמי דלאו

בני מחילה נינהו מאי אמר ליה באגא

בארעא דיתמי לא מחוַקיגן מוחוק ועומר

מאי כרכתא מאי אמר ליה יאסירן: כריכות

ברה"ר הרי אלו שלו: אמר רבה ואפילו

בדבר שיש בו סימן אלמא קסבר רבה סימן

העשוי לידרם לא הוי סימן רבא אמר הלא

שנו אלא בדבר שאין בו סימן אבל בדבר שיש בו סימן חייב להכריז אלמא קסבר

רבא סימן העשוי לידרם הוי סימן ואיכא

דמתני להא שמעתא באנפי נפשה סימן

העשוי לידרם רבה אמר לא הוי סימן ורבא

אמר יהוי סימן תגן כריכות ברה"ר הרי אלו

שלו ברה"י נוטל ומכריז ה"ד אי דלית

בהו סימן ברה"י מאי מכריז אלא לאו

דאית בהו סימן וקתני ברה"ר הרי אלו

שלו אלמא סימן העשוי לידרם לא הוי

סימן תיובתא דרבא אמר לך רבא לעולם

דלית בהו סימן ודקא אמרת ברה"י מאי

מכריז מכריז מקום ורבה אמר מקום לא

הוי סימן דאיתמר מקום רבה אמר לא הוי

סימן ורבא אמר יהוי סימן ת"ש כריכות

ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז

"והאלומות בין ברה"ר ובין ברה"י נומל ומכריז

רבה היכי מתרץ לה ורבא היכי מתרץ לה

רבה מתרץ למעמיה בסימן ורבא מתרץ

למעמיה במקום רבה מתרץ למעמיה בסימן

כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו משום

לקמןלקמןלקמןכז., ג) [ל"ל ר" שמעון וכ"ה

בילקוטן, ד) וְקִידושין נב.

בנא קמא עג. סנהדרין מ.], בנא קמא עג. סנהדרין מ.], בנא (פסחים נ:], ו) ס״א

דרה"י, ז) ס"א ברה"י,

ה) ס"א כיון דאיכא אתרא, ט) [ל"ל קודם ד"ה מאחר],

ים א מיי פ״ה מהלכום טומאת אוכלין הל' ב

ופי"ב הלכה א: ב ב מיי׳ פי״א מהלכות גזילה ואבידה הלכה מתג עשיו עד טוש"ע ח"מ

סי רנט סעיף ז: בא ג ד מיי פט"ו מהלי גזילה ואבידה הלי ט"ו סמג שם טוש"ע ח"מ מי׳ רס סעיף ו: בב ה מיי שם הלי ח

מ"מ סי" רסב סעיף ח: בג ו מיי שם: בד ז ח מיי שם הלי י ופי"ג הלי ה סמג שם מוש"ע שם סעיף ט וסי

## רבינו חננאל

יותז: פי׳ סימז העשוי לידרס כגון קשירת כריכות יכיוצא בהן שאם ידרסו הקשרים ובטל יותרו י הסימן. וקתני סימן העשוי לידרס רבה אמר לא הוי סימן ודינו כדין דבר שאין בו סימן ורבא הוי סימן. ואקשי עליה דרבא ממתני׳ דקתני כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות היחיד י נוטל ומכריז מאי לאו ראית בהו סימן העשוי לידרס וברשות הרבים דשכיחי רבים דדרסי עליה ושכיחי ובים דדו סי עליה ובטיל מיאש לפיכך הרי אלו שלו אבל ברשות היחיד דלא מידרסי חייב להכריז אלמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ודחי רבא לא מתני׳ בדליכא בהו סימן כלל וברשות היחיד אמאי מכריז מכריז מקום שהמקום מכריו מקום שהמקום הוא הסימן. ורבה אמר מקום לא הוי סימן. פי׳ מינשתפי מתגלגלין ברגלי בני אדם. פי׳ כיון דיקירי לא מינשתפי כיון שהן כבדים אינן מתגלגלין ברגלי בני אדם

איםורא דומיא דהתירא. מה שמתיר אבודה ממנו ומכל אדם ע"כ לא אילטריך קרא בידע ומתיאש דהא אפילו

במצויין אצל כל אדם מותרת ביאוש אלא לא אצטריך אלא כי לא ידע ואע"ג. דלכי ידע לא מחיאש אפי׳ אם יש בו סימן כיון שהיא עדיין הן בנחינתו: ממנו. קרא יחירא הוא לאשמועינן שאינו אבוד

אבודה מכל אדם ה"נ איסורא דהיינו מצוייה אצל כל אדם דאסור כה"ג דלא (כ) ידעינן דמיאש בין יש בו סימן בין שאין בו סימן ואין להתיר אלא דמיאש קודם דאתא לידיה דשריא רחמנה: מאחר דאיתותב רבא בו׳. בשלמה לרבה הע"ג דחותם שתחת האילן או בסמוך לאילן אסירי דחזותו מוכיח עליו אבל תמרי שהרוח מוליכן ברחוק דלא שייך חזותו מוכיח עליו אע"פ שבעלים סבורין שיפלו תחת האילן מ"מ אם היו יודעין שהרוח מוליכן מרחוק היו מתיאשין אלא לאביי הא הוי יאוש שלא מדעת שהבעלים סבורים שיפלו תחת האילו ולא יקחום עוברי דרכים משום דחזותו מוכיח עליו ומשני דאפילו אותן שתחת האילן שרו אפילו לאביי ש באתרא דשכיחי שקלים ורמשים דמיאש ול"ל דעבידי דנתרי כמו תאנים דאל"כ היו אסורים לאביי דהוי יאוש שלא מדעת דאינו סובר שיפלו כיוז דלא עבידי דנתרי כמו זתים וחרובים דאסור כיון דלא עבידי דנתרי: דלאו בני מחידה נינהו מאי. בשלמה לרבה כיון דלכי גדלי מיאשי השתח נמי מיקרי יחוש: ש תיובתא דרבא. רבה ידע שפיר הך ברייתה כדמשמע

קלת לעיל (דף כא:) דקאמר בזוטו של ים כ"ע לא פליגי דשרי כדבעינן למימר לקמן אלא דלא דייק איסורא דומיא דהתירא:

בן כרכתא מאי. אם יש גדר סביב האילו מי שרו

אותם שהרוח מוליך אותן חוץ לגדר דרך עליו הלא הבעלים סבורין שכולן יפלו תחת האילן ושם ישתמרו משהלים ורמשים:

אי דליכא סימן מאי מכריז. פירוש למה לריך להכריז המולא מאחר שהאבוד אין בו סימן ליתן ומשני דזה מכריז שאותו שאבד יתן סימן מקום וכן לקמן (דף כת.) דקאמר כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד היינו נמי שהמולא מכריז והאובד יתן סימן °אך קשה דבפרק אלו עוברין (דף מט: ושם ד״ה ויש) אמרינן ע"ה אין מכריזין על אבידתו והיאך אנו יודעין זה אם הוא של ע״ה ויש לומר דמיירי במולא במקום דשכיח ע"ה ורש"י שפירש דהמולא מכריז מקום שיאמר מנאתי חפץ במקום פלוני והוא יאמר חפץ פלוני ויקחנה ק"ק דהא תנן בפירקין (דף כח:) אמר אבידה ולא אמר סימנין לא אמר כלום אלמא במה שמכוין החפץ אינו סימן וי"ל דהתם נמי לאו משום שהוא חשוד לשקר שהפסיד חפץ אלא משום דא"ל כי היכי דאת

אבדת חפץ ה"נ אימר אדם אחר הפסיד אבל הכא מהדרינן דאין רגילות ששני בני אדם אבדו חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז מקום דהכא פירושו ממש דומיא דמכריז מנין דשלהי פרק קמא (דף כ:): ורבה אמר מקום לא הוי סימן. ולפי דסבירה ליה לרבה מקום לא הוי סימן הוצרך לומר דסי׳ העשוי לידרס לא הוי סימן:

אינן בכי יותן. ולא אמרינן כיון דהשתא ניחא מהני האי דעתא למעיקרא ותיהוי הכשר. וקשיא לרבא: כסיב כי יתן. ולא כתיב כי יותן: לדעת. שידע בנתינה והוכשר בעיניו ועודהו הטל עליהן

אלא הימנו: ואיסורא דומיא דהיתירא. כיון דמחד קרא ילפינן מלויה אלל כל אדם שיחזיר ושאינה מצויה יוכה בה איתקושי אתקוש להדדי זו לאיסורא וזו להיתירא: מה היתירא. שאינה מלויה לא חילק בין שיש בה סימן לשחין בה סימן: אף איסורא. דמלויה אלל כל אדם לא חילה בין אין סימן דכי ידע מיאש ליש סימן דלכי ידע לא מיאש וכי היכי דיש סימן אסירא כי אין סימן נמי אסירא היכא דאיכא למימר לא ידע דנפלה קודם שבחת ליד זה: יע"ל קג"ס. סימני הלכות הן. יאוש שלא מדעת דהכא. עד זומס למפרע הוא נפסל בסנהדריו (דף מ.). לחי העומד מאיליו בעירובין (דף טו.). קדושין שלא נמסרו לביאה בקדושין (דף נא.). גלוי דעתא בגיטא בגיטין (דף לד.). מומר אוכל נבילות להכעים פסול לענין עדות בסנהדרין (דף מ.): הני ממרי דויקה. שהרוח משיר: היכי אכלינן להו. הא לא מיאש. והא דנקט למיבעי בעיא מאחר דאיתותב רבא קשיא לי דבלא איתותב רבא איכא למיבעי דהא מודה רבא בכל דבר שחזותו מוכיח עליו חוץ מן התאנה מפני שנמאסת עם נפילתה ונראה בעיני דלא נקט לה אלא להרבות בחומר איסור כלומר מאחר דאיתותב אפילו בדבר שאין בו סימן כ"ש שאלו אסורין שיש בהן סימן: מעיקרא. מקודם נפילתו: יחושי מיחש. דיודע הוח שהרוח משיר מהן והשקלים מזומנים לאוכלן: יתמי. קטנים שאין הפקירן הפקר: באגא בארעא דיחמי לא מחוחינו. אין עלינו להחזיק כל הבקעה בחזקת הקרקע של יתומין ולאסור כל התמרים משום ספק קרקע של יתומים אלא הולכין אחר הרוב: מוחוק ועומד מחי. קרקע עלמה של יתומין מחי: כרכתא מאי. דקלים הכרוכין ומוקפין בגדר של הבנים סביב שחין שקנים ורמשים נכנסין שם: העשוי לידרם. שהמקום שהוא שם רגיל בדריסת בני אדם והחפץ נמוך ונוח לידרם: לא הוי סימן. שאין בעליו סומך לתת בו סימן מימר אמר נשחת הסימן בדריסת הרגלים: ברה"י. כגון בשדה זרועה שאין רוב בני אדם דורכין בה ויש מיעוט שהולכין בה: ה"ג אי דלים בהו סימן ברה"י מאי מכריז. כלומר כי מכריז זה מלא אבידה מאי מכריז שיוכל ליתן האובד

סימן בה: מכריו מקום. ואינו מכריו

שם האבידה אלא שם המקום מי

שאבדה ממנו אבידה במקום פלוני

יבא ויאמר מה איבד וזה בא ואומר

אבדתי שם חפץ פלוני: והאלומות.

דמדרםא עומרים גדולים: רבה היכי מתרן לה. רבה דאמר טעמא דרה"ר משום דנדרם מאי שנא אלומות: ורבא. דמוקים לכריכות כשאין צו סימן מאי שנא כריכות ומאי שנה הלומות: רבה מתרך לטעמיה. דטעמה יו דרשות הרבים דכריכות משום סימן ובדבר שיש (h) בה סימן: במקום. טעמא דכריכות יו ברשות הרבים משום מקום ובדבר שחין בו סימן: דמדכמה

תורה אור השלם ו וְכִּי יָתַן מַיִּם עַל זָרַע 1 ונפל מנבלתם עליו טמא הוא לכם: ויקרא יא לח יייא לֶבֶּב. 2 וְכֵּן תַּעֲשֶׂה לַחֲמֹרוֹ וְכֵּן תַּעֲשָּׁה לְשִּׁמְלְתוֹ וְבַן תַּעֲשָׂה לְכָל אֲבֵדֵת אָחִיךְּ ַנְּגָשָּׁה יְבְּל אֲבַּוַת אָתְּהְ אָשֶׁר תֹאבֵד מִמֶּנוּ וּמְצָאתָה לא תוּכַל לְהָתְעַלֵם: דברים כב ג

הגהות הב"ח רש"י ד"ה רבה (ל) מתרן וכו' שיש בו סימן: (ב) תום' ד"ה איסורא וכו׳ דלא ידע דמיאש בין:

גליון הש"ם גמ' ביע"ל קג"ם. עיין שבת דף קנה ע"ל תוס' ד"ה והלכתל: שם יתמי דלאו בני מחילה. עיין נ"ב דף קמג ע"ב תוס׳ ל"ה ולס: תום' ד"ה אי דליכא כו' אך קשה.

עיין תשוכת רשד"ס חי"ד

:סימן ר"נ

הגהות הגר"א

[א] גפ' דאיכא כו'. נ"ב חמת מתיקותם. רמב"ם. נ"ב אבל הרמב"ם כתב אם

מוסף רש"י מנין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת. הוחיל ונתייחשו הנעלים